ΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΧΜΟΥΤ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους παλαιοὺς μονάρχας τῆς Περσίας ἦταν καὶ ὁ Μαχμούτ, ὁ ὁποῖος διακρινόταν κυρίως γιὰ τὸ δίκαιο χαρακτῆρα του καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματά του.

Μιὰ μέρα πῆγε στὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους κάποια γυναῖκα ἀπὸ τὸ Ἰράκ, ἡ ὁποία παρουσιάστηκε στὸ βασιληᾶ γιὰ νὰ τοῦ καταγγείλη ὅτι μιὰ νύχτα εἶχαν μπῆ λησταὶ στὸ σπίτι της κ' εἶχαν σκοτώσει τὸ μονάκριβο παιδί της. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μητέρα ἐπέρριπτε τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματος σ' αὐτόν, ὁ Μαχμοὺτ τῆς εἶπε ἀπότομα :

— Καὶ νομίζεις, κυρά μου, ὅτι μπορῶ ἀπὸ δῶ πέρα ποὺ βρίσκομαι νὰ ξέρω τί γίνεται στὸ Ἰράκ ;

— Ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ κυβερνήσης τόσον τόπο, τοῦ ἀπάντησε μὲ θάρρος ἡ γυναῖκα, γιατί τὸν πῆρες στὴν ἐξουσία σου ; Τί θ' ἀποκριθῆς μιὰ μέρα στὸ Θεό, ὅταν σοῦ ζητήση λόγο γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ὑπηκόων σου ;

Τὰ θαρραλέα καὶ δίκαια αὐτὰ λόγια ἔκαμαν τόση ἐντύπωσι στὸ βασιλέα, ὥστε διέταξε νὰ γίνουν αὐστηρὲς ἀνακρίσεις καί, ὅταν ἀνακαλύφθηκαν οἱ ἔνοχοι τοῦ φόνου, τοὺς ἐτιμώρησε παραδειγματικά.

***

Γιὰ τὸν ἴδιον ἡγεμόνα διηγοῦνται ἐπίσης καὶ τὸ ἀκόλουθο χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο :

Κάποτε παρουσιάστηκε στὸ παλάτι ἕνας ὑπήκοός του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνέφερε ὅτι κάποιος ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς Αὐλῆς ἐπήγαινε τὴ νύχτα στὸ σπίτι του κ' ἐπείραζε τὴ γυναίκα του. Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Μαχμούτ, ἔτοιξε ἀμέσως μαζὺ μὲ τὸν ὑπήκοό του στὸ σπίτι του. τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ ὁ αὐλικός. Μόλις μπῆκε μέσα ὁ Μαχμούτ, ἔσβυσε πρῶτα τὰ φῶτα κ' ἔπειτα ρίχτηκε ἀπάνω στὸν ὑβριστὴ τῆς συζυγικῆς τιμῆς καὶ τὸν ἔκανε κομμάτια μὲ τὸ σπαθί του. Ἔπειτα, μόλις ἄναψαν τὰ φῶτα, πῆγε κοντὰ στὸ σκοτωμένο, κ' ἀφοῦ τὸν ἐξήτασε, ἔπεσε κάτω γονατιστὸς κ' ἄρχισε νὰ εὐχαριστῆ τὸ Θεό. Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπε τὴν ἔκπληξι στὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων, τοὺς ἔδωσε τὶς ἀκόλουθες ἐξηγήσεις :

— Φοβόμουν, τοὺς εἶπε, μήπως σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἦταν μπερδεμένος ὁ γυιός μου. Γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀντικρύσω καὶ νικηθῶ ἀπ' τὴν πατρικὴ φιλοστοργία, προτίμησα νὰ τὸν χτυπήσω μέσ' στὸ σκοτάδι, ὅπου δὲν θὰ ἔννοιωθα τὸ χέρι μου νὰ τρέμη. Τώρα ποὺ βλέπω πὼς οἱ φόβοι μου ἦσαν ἀστήρικτοι, εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ γιατὶ μὲ ἀπήλλαξε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ δοκιμασία !...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΔΙΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΥΡΩΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΧΡΑΝ

Ὅταν ἐρωτήθηκε κάποτε ὁ πρῶτος Κυβερνήτης μας τί ὑπηρεσίες προσέφεραν στὴ χώρα μας ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὁ ναύαρχος Κόχραν, ἀπάντησε ὡς ἑξῆς :

— Ὁ μὲν Βύρων ὠφέλησε τὴν Ἑλλάδα πράττων χωρὶς νὰ φαίνεται, ὁ δὲ Κόχραν φαινόμενος χωρὶς νὰ πράττη !...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ GEORGE AURIOL

ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἔκανε τρομερὸ κρῦο.

Ὁ ἀστερος οὐρανὸς ἔλαμπε παγωμένος καὶ τὸ φεγγάρι φαινόταν σὰν νὰ εἶχε κρυσταλλιάσει.

Ἡ γῆ ἦταν σκληρή, σὰν τὴν καρδιὰ τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ δέντρα μέσ' στὸ γειτονικὸ λειβάδι εἶχαν πάρει πόζες τραγικές. Τὸ βαρόμετρο βρισκόταν μερικοὺς βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδενικό...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀργὰ καὶ πένθιμα, σημάναν τὰ μεσάνυχτα στὸ ρολοῦ τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ...

Μὲ γίλιες προφυλάξεις, ἄνοιξα τότε τὴν ξύλινη πορτοῦλα τοῦ φράχτη καὶ μπῆκα μέσα στὸ περιβόλι τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ.

Διέσχισα τὴ μακρυὰ ἀλλέα, ποὺ τὴν στολίζει τὴν ἄνοιξι μιὰ τριπλὴ σειρὰ ναρκίσσων, καὶ πῆγα νὰ κρυφτῶ πίσω ἀπὸ τὸ πλυσταριό, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς ἀγαπημένης μου Ὑβόννης, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε πῆ : «Τὰ μεσάνυχτα θὰ σὲ περιμένω πίσω ἀπὸ τὸ πλυσταριό, ἀγαπημένο μου τέρας... Πρόσεξε ὅμως μὴν κάνης θόρυβο, γιατί, ἂν ὁ πατέρας μου ἀντιληφθῆ τίποτε, θὰ μᾶς σκοτώση καὶ τοὺς δυό μας σὰν σκύλους...

«Ἀγαπημένο μου τέρας»!... Ἔτσι μ' ἀποκαλοῦσε ἡ κόρη τῶν λογισμῶν μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶχα δῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ἐξοχικὸ σταυροδρόμι μὲ τὴ μακρυὰ πράσινη ζακέττα της, μὲ τὰ μαῦρα κατσαρὰ μαλλιά της, κάτου ἀπ' τὸ ἄσπρο μπερέ της, τόσο ὡραία, τόσο λευκή, τόσο διαβολικὰ ἀγγελική, ὥστε μὲ θάμπωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή !...

Φύσηξα λίγο στὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὰ ζεστάνω, κάθησα σὲ μιὰ ἀναποδογυρισμένη σκάφη καὶ παραδόθηκα σὲ ὀνειροπολήσεις...

Ὀνειροπολοῦσα χίλια δυὸ γλυκὰ πράγματα, ἔβλεπα πὼς εἶχα κλέψει τὴν ἀγαπημένη μου νεράϊδα καὶ πὼς φεύγαμε μαζὺ στὸ ἐξωτερικό, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκε πάλι ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ ὁ μεταλλικὸς ἦχός τῆς ὥρας....

Ἦταν δώδεκα καὶ τέταρτο... Μέσα στὸ τέταρτο ὅμως αὐτὸ εἶχα κάνει τόσες ὀνειροπολήσεις, ὥστε μοῦ ἐφανῆ σὰν αἰῶνας ὁλόκληρος...

Βυθίστηκα πάλι σὲ καινούργιους ρεμβασμούς, ὄχι λιγώτερο φανταστικοὺς ἀπὸ τοὺς πρώτους... Ἔβλεπα τώρα τὴν Ὑβόννη νὰ περνάη πάνω ἀπὸ μιὰ ἄβυσσο, περπατῶντας ἐπάνω σ' ἕνα τεντωμένο σκοινὶ κ' ἔπειτα νάρχεται σὲ μένα, ποὺ τὴν περίμενα στὸ βάθος ἑνὸς ἀμαξιοῦ γιὰ νὰ φύγουμε, καὶ νὰ σωριάζεται στὴν ἀγκαλιά μου... Μοῦ φαινόταν μάλιστα πὼς ἔννοιωθα τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη κάτω ἀπὸ τὸ χέρι μου, ὅπως ἡ καρδιὰ μᾶς γατούλας φοβισμένης... Τὸ ἁμάξι μας ξεκίνησε ἀμέσως, μὰ σὲ λίγο ἀκούσαμε πίσω μας τὸ φρενιασμένο κάλπασμα ἑνὸς ἀλόγου... Ὁ πατέρας τῆς Ὑβόννης μᾶς κυνηγοῦσε...

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ὥρα σήμανε μισὴ καὶ διέκοψε τὸ νῆμα τῶν ὀνείρων μου...

Τώρα ὅμως τὸ κρῦο ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε δὲν μ' ἄφησε νὰ συνεχίσω τὶς ὀνειροπολήσεις μου... Ὁ ἀέρας φυσοῦσε παγωμένος καὶ ἡ Ὑβόννη δὲν ἐφαινόταν πουθενά...

Ἡ σελήνη ἐντωμεταξὺ εἶχε ἀλλάξει θέσεις κ' ἔρριχνε τὶς ἀκτίνες της στὴ γωνιά, ὅπου καθόμουν, κουλουριασμένος, καμπουριασμένος, ἀπάνω στὴ σκάφη στὴν ὁποία καθόμουν...

Ἡ ὥρα σήμανε καὶ πάλι στὸ γειτονικὸ καμπαναριό...

— Μία παρὰ τέταρτο ! μουρμούρισα. Καὶ ποιθενὰ ἡ Ὑβόννη... Τί σημαίνει τάχα αὐτό ;

Τὰ πόδια μου εἶχαν ξυλιάσει πειὰ καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μὲ ἄσπρη γενειάδα ποὺ εἶχ' ἕνα τουφέκι κρεμασμένο στὸν ὦμο.

Ἀμέσως, γρήγορα- γρήγορα, ἔκανα τὴν προσευχή μου καὶ σύστησα τὴν ψυχή μου στὸ Θεό !...

Ναί, ἦταν αὐτός, ἦταν ὁ πατέρας τῆς Ὑβόννης, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς τώρα θὰ μὲ ξέκανε σὰν τὸ σκυλί...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνω τώρα ;... Πῶς θὰ ξέφευγα ἀπὸ τὰ νύχια του;

Ἐκεῖνος πλησίασε καί, προτείνοντας τὸ ὅπλο του, μοῦ φώναξε :

— Ἀλτ, φιλαράκο... Σ' ἔπιασα ἐπὶ τέλους !... Ὥστε ἐσὺ εἶσαι ποὺ μοῦ ἔκλεβες τὶς κόττες μου ;...

— Μά... μά... τραύλισα ἐγώ...

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξειά... Σ' ἔπιασα !... Τώρα δὲ μοῦ ξεφεύγεις ἀπὸ τὰ χέρια....

Εἶδα πὼς εἶχα μπλέξει πολὺ ἄσχημα καὶ πὼς ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσω ἦταν νὰ τοῦ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια.

— Ὄχι, κύριε ! τοῦ φώναξα μὲ ἡρωϊσμό... Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ κλέψω τὶς κόττες σας !... Ὄχι !... Ὄχι !... Ἤρθα γιατὶ εἶχα ραντεβοῦ μὲ τὴν κόρη σας...

— Ποιά ; τὴν Ὑβόννη ;

— Ναί, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι....

— Ἀ !... τὴν Ὑβόννη !... Μίλα ἔτσι, μωρὲ παιδί μου !... Ἐγὼ νόμισα πὼς ἐσὺ μοῦ ἀφάνισες τὸ κοττέτσι ! Τὴν Ὑβόννη... Βρέ, τὴν κατεργάρα !...

Καί, καθὼς ἀτωμακρύνθηκε, χτύπησε τὸ παράθυρο καὶ φώναξε :

— Ὑβόννη !... Ξύπνα !... Σὲ ζητᾶνε !...

νταμ, στὸ Δέλφτ, στὴ Χάγη. Ἔπειτα ἀποφασίζει νὰ ἰδῆ τὸν βασιλέα τῆς Δανίας, στὸ Κρόνιγκ. Ὁ Κάρολος ὁ 11ος δέχεται μὲ μεγάλη εὐχαριστησι τοὺς παράξενους αὐτοὺς Γάλλους. Ὁ Ρενιὰρ τοῦ διηγεῖται τὶς περιπέτειές του στὸ Ἀλγέριο καὶ ὁ βασιλεὺς μένει κατενθουσιασμένος. Κι' ἐπειδὴ ἔχει τὴ γνώμη ὅτι ἔχει νὰ κάνη μ' ἕνα μεγάλο κοσμογυριστή, τοῦ προτείνει ἕνα παράτολμο σχέδιο : Νὰ πάη στὴ Λαπωνία !

Ἕνα τέτοιο ταξεῖδι στὸ Βόρειο Πόλο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ἀληθινὸς θρίαμβος, μὰ καὶ τρέλλα μαζύ. Ὡστόσο, ὁ Ρενιὰρ καὶ ὁ φίλος του δέχονται μὲ χαρά, ὁ βασιλεὺς τοὺς παραχωρεῖ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, καὶ ξεκινοῦν.

Ὁ Ρενιὰρ διηγεῖται, σ' ἕνα Ἡμερολόγιο ποὺ κρατοῦσε, τὶς ἐντυπώσεις του ἀπ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Στὸ Ἡμερολόγιό του αὐτὸ μᾶς δίνει πικάντικες παρατηρήσεις γιὰ τὸν ἥλιο τῆς Λαπωνίας ποὺ φαίνεται μέσα στὰ μεσάνυχτα, γιὰ τὴ μεγάλη φιλοξενία τῶν κατοίκων της, γιὰ μερικὲς προλήψεις ποὺ ἔχουν οἱ Λάπωνες σύζυγοι ὡς πρὸς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ περιποιηθοῦν ἡ γυναῖκες τους τοὺς ξένους... Διηγεῖται ἐπίσης μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτειά του μὲ μιὰ Λαπωνίδα, καθὼς καὶ τὴ συνομιλία του μ' ἕνα μάγο τῆς χώρας ἐκείνης, ποὺ τὸν βρῆκε... πιὸ μάγο ἀπὸ τὸν ἑαυτό του !

Ἀπὸ τὴ Λαπωνία ὁ Ρενιὰρ γύρισε στὴ Στοκχόλμη, πέρασε τὴ Βαλτική, ἐπισκέφθηκε τὴ Γερμανία καὶ τὴν Πολωνία, ὅπου ὁ περίφημος στρατάρχης Ἰωάννης Σοβιέσκι, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση γιὰ τὶς ὥμορφες διηγήσεις του, ὠργάνωσε πρὸς τιμήν του ἕνα παραμυθένιο κυνῆγι μέσα σὲ παρθένα δάση...

Εἶνε ἀδύνατο νὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ μὲ λεπτομέρειες ὅλες τὶς ἐρωτικὲς καὶ τὶς διάφορες ἄλλες περιπέτειες τοῦ παράξενου αὐτοῦ ποιητοῦ. Μά, στὸ τέλος, ὁ Ρενιὰρ εἶδε ὅτι ἡ νεανική του ἡλικία εἶχε περάσει καὶ ὅτι ἡ περιπέτειές του ἦσαν ἀρκετές. Γύρισε τοτε στὸ Παρίσι καὶ δὲν ἔφυγε πειὰ ἀπ' ἐκεῖ ἴσαμε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Πέθανε δὲ σὲ ἡλικία 59 χρονῶν, χωρὶς νὰ ξαναδῆ πειὰ τὴν πολυαγαπημένη του Ἰσαβέλλα.